

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 83 състав, в
публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **10218** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 8, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждането и обучението на децата, които не са приети в държавни или общински детски градини или училища поради липса на свободни места /Наредбата/.
Образувано е по жалба на С. Х. Т. от [населено място] против Заповед № РВЕ25-РД55-12 от 17.09.2025 г. на кмет на Столична община, район „Възраждане“, с която е отказано изплащането на компенсации за периода 01.07 - 31.08 през учебната 2024 г. – 2025 г. на лицето С. Х. Т. в качеството ѝ на законен представител на детето П. Н. Т.
В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна. Твърди, че отказът се основава единствено на липсата на подпис върху приложението „Искане за плащане“, а всички останали документи и данни са били подадени изрядно и в срок. Соци се, че липсата на подпис е чисто технически и лесно отстраним пропуск, който не поставя под съмнение нито волята, нито правото на компенсация. Счита, че наказването на семейството и детето с пълна загуба на компенсация за два месеца поради липса на подпис върху формуляр е несъразмерна последица и противоречи на чл. 6 от АПК (принцип за пропорционалност), както и на целта на Наредбата и закона - да гарантира подкрепа на родителите на неприети деца. Релевират се доводи, че автоматичното отказване заради маловажна формална грешка изкривява целта на закона и поставя прекомерна тежест върху гражданите, вместо да защитава техните права. Моли да се отмени заповедта и да се върне преписката за ново произнасяне.
По делото е постъпил писмен отговор от ответника, в който се счита, че заповедта е

законосъобразна. Посочва се, че документът е неподписан, а подписът е задължителен реквизит, удостоверяващ волята на заявителя и идентичността, поради което се моли жалбата да бъде отхвърлена и заповедта потвърдена. Позовава се на изпратено на 04.09.2025 г. уведомление от служителят, разглеждащ преписката с искане да се приложи ново подписано искане, по което не е постъпило ново искане. Моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно уведомена не се явява.

Ответникът - Столична община, район „Възраждане“, редовно призован, представлява се от юрк. К., който оспорва жалбата. Счита, че липсата на подпис е съществен пропуск. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, а и от доказателствата се установява, че С. Х. Т. е родител и законен представител на малолетното дете П. Н. Т., роден 2023 г., което е с настоящ адрес в Район „Възраждане“ – СО.

На 17.05.2024 г. между С. Х. Т. и Н. С. Т., в качеството им на родители на П. Н. Т., от една страна и Частна детска градина „Монтесори Хай“ ООД от друга страна, е сключен едногодишен договор за целодневно обучение в яслена група на детето П. Н. Т. срещу заплащане на месечна такса в размер на 1600 /хиляда и шестстотин/ лева, заверено копие от който се съдържа в административната преписка. Договорът е сключен за срок от една година, като влиза в сила от 12.08.2024 г.

Производството пред административния орган е започнало по искане от 27.08.2025 г., подадено от С. Х. Т., за изплащане на компенсация за периода 01.07–31.08. на учебната 2024/2025 г. Към заявлението са приложени платежни документи за извършени плащания на такси за отглеждане, възпитание и обучение на детето през посочения период.

Заявлението е взето за обработка на 04.09.2025 г. видно от приложената извадка от Информационната система за обслужване на детските заведения, подготвителните групи и първи клас в училищата. На 04.09.2025 г. е отразен коментар от служител на СО „моля приложете ново искане, което да е подписано“ в профила на П. Т. в същата електронна система.

На 17.09.2025 г. е издадена Заповед № РВЕ25-РД55-12/17.09.2025 г. на Кмета на район „Възраждане“-СО, с която на основание чл.46, ал.1, т.1 и т.12 от ЗМСМА и чл.7, ал.3 и ал.4 и чл.9 от Наредбата е отказано изплащане на компенсации за периода 01 юли-31 август през учебната 2024/2025 г. по искането от 27.08.2025 г. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че подаденото искане не е подписано от законния представител на детето, въпреки изпратено съобщение в ИСОДЗ на 04.09.2025 г. от длъжностно лице от район „Възраждане“.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в преклузивния срок, срещу административен акт, подлежащ на съдебно оспорване и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по съществото е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Правомощията на кметовете на райони в Столична община да издават актове по Наредбата, са им изрично делегирани със Заповед № СОА21-РД09-414/16.03.2021 г. на кмета на Столична община, която е служебно известна на Съда.

Съгласно разпоредбата на чл. 119, ал. 5 от Закона за здравето, държавата предоставя средства на родителите за компенсиране на разходите, пряко свързани с отглеждане, възпитание и обучение на деца от тримесечна възраст до 1 септември в годината, в която навършват тригодишна възраст, които: 1. не са приети поради липса на места в общински детски ясли и яслени групи в общински и държавни детски градини, за които детето е кандидатствало, и 2. не е предложено от общината

по местоживеене на детето друго равностойно място в общинска детска ясла или яслена група в общинска детска градина. Според ал. 8 на с.р. условията и редът за предоставяне и изплащане на средствата по ал. 5 се определят с наредба на Министерския съвет.

Въз основа на последната разпоредба, с Постановление № 206/23.10.2023 г. на Министерския съвет е приета Наредба за условията и реда за предоставяне и изплащане на средства от държавния бюджет за компенсиране на разходите, извършени от родителите за отглеждане, възпитание и обучение на децата, които не са приети в общински детски ясли или яслени групи в общински или държавни детски градини поради липса на свободни места, обн. ДВ, бр.90/27.10.2023 г., в сила от деня на обнародването /§ 4 от Преходните и заключителните й разпоредби/.

Като правно основание за издаване на оспорената заповед е посочена разпоредбата на чл. 7, ал.3 и ал.4 и чл.9 от Наредбата, но като мотив за отказа е посочено, че подаденото заявление не е подписано от законния представител на детето, въпреки изпратено съобщение в ИСОДЗ на 04.09.2025г. от длъжностно лице от район „Възраждане“.

Сочените като правни основания за отказа - чл. 7, ал.3 и ал.4 и чл.9 от Наредбата, описват процедурата след подаване на заявление от родителите на съответното дете: общината проверява дали са налице изискванията на чл. 3, ал. 1, т. 1, 2 и 3, извършва проверка на подадените документи за изпълнение на изискванията на чл. 3, ал. 1, т. 4 и 5 и на чл. 5 и 6 и на допустимостта на разходите.

В заповедта липсва посочване на кое от основанията, посочени в чл.9 - чл.3, чл.5 и чл.6 от Наредбата не отговаря подаденото искане от жалбоподателката. Дори да се приеме, че на всичките основания не отговаря подаденото заявление, липсват мотиви на органа, които да кореспондират с тези правни основания. Вместо това е посочено, че искането не е подписано от законния представител на детето, въпреки изпратено съобщение в ИСОДЗ на 04.09.2025 г. от длъжностно лице от район „Възраждане“. Липсата на подпис обаче не е от възможните основания за отказ съгласно разпоредбите на чл.7 и чл.9 и препращащите към чл.3, чл.5, чл.6 от Наредбата. Т.е. налице е пълно несъответствие между посочените правни разпоредби за отказа и мотивите за същия. В този смисъл, настоящият съдебен състав приема, че е налице неяснота по отношение правното основание, послужило за издаване на Заповед № РВЕ25-РД55-12/17.09.2025 г., което води до нейната незаконосъобразност. Фактическите и правни основания за постановяването на един административен акт трябва да бъдат конкретни и недвусмислени. Недопустимо е същите да бъдат разкривани от съда по пътя на подразбирането или тълкуването, защото чрез мотивите се дава възможност на адресата да организира и проведе своята защита, а на съда да формира правните си изводи относно обосноваването и законосъобразността на акта. Ето защо, допуснатото нарушение съставлява самостоятелно основание по чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на заповедта.

Предвид изложеното, съдът приема, че описаната неяснота в мотивите досежно правното основание за постановяване на процесната заповед, следва да бъде приравнена на липса на мотиви /в този смисъл Решение № 294 от 13.01.2025 г. на ВАС по адм. д. № 8274/2024 г./

С разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК законодателят въвежда изискване за форма на акта и той следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, т. е. да бъде мотивиран. От нормативно установеното изискване за мотивиране на акта се налага изводът, че от органа следва да се изложат конкретни съображения за неговото издаване – както фактически, така и правни. Освен конкретни, развитите съображения трябва да бъдат и напълно относими към материалното право и хипотезата на приложимата правна норма. Посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща както

възможността за упражняване на контрол за законосъобразност върху същия, така и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Изискването за мотивиране на акта е насочено към стриктно посочване на фактическите основания, и съпоставянето им с правните основания, от които административният орган черпи правомощието си да го издаде. Съдът не може и не следва да замества мотивите, фактическите и правни основания за издаване на административния акт, тъй като по този начин би подпомогнал една от спорещите страни, с което би нарушил един от основните принципи в административния процес - принцип за равенство на страните, прогласен в чл. 8 АПК.

За пълнота на релевираните доводи за липса на подпис на искането, настоящия състав следва да поясни, че съгласно чл.30, ал.1 от АПК когато писменото искане не е подписано и при съмнение дали то изхожда от посочения в него гражданин или организация, административният орган изисква неговото потвърждение със собственоръчен или електронен подпис в тридневен срок от съобщението за това. При непотвърждаване в срок производството се прекратява. По преписката липса документ, от който да е видно, че административният орган е изискал потвърждение със собственоръчен или електронен подпис от заявителя, че това искане е получено от заявителя и че същият не е потвърдил подаденото заявление. Дори да се приеме, че комуникацията между страните се е осъществявала чрез Информационната система на СО и че заявителя е бил редовно уведомен и не е отстранил непълнотата по подписаното заявление, то органът е следвало да прекрати преписката на основание чл.30, ал.1, изр. второ от АПК, а не да постановява отказ от изплащане на компенсациите, чрез издаване на процесната заповед.

По изложените съображения съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна – издадена при допуснато съществено процесуално нарушение по см. на чл. 146, т. 2 вр. чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК – липса на мотиви и при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила по см. на чл. 146, т. 3 вр. чл. 35 от АПК, тъй като административният акт е издаден в нарушение на чл.35 АПК – без преди това да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на случая. Заповедта следва да бъде отменена като преписката бъде изпратена на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона. След връщане на преписката административният орган следва по официален път да изиска на основание чл.30, ал.1 от АПК, от заявителя потвърждение със собственоръчен или електронен подпис на неговото искане. Според отговорът на заявителя, органът следва да прецени дали ще прекрати преписката, в случай че е налице хипотезата на чл.30, ал.1 от АПК, или ще разгледа заявлението и приложените документи и ще се произнесе със съответния административен акт като мотивира същия, съобразно разпоредбите на Наредбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.173, ал.2, от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 83- и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РВЕ25-РД55-12 от 17.09.2025 г. на кмет на район „Възраждане“- Столична община.

ИЗПРАЩА делото като преписка на кмета на район „Възраждане“- Столична община за ново произнасяне в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

